

Jeugdtheater Hofplein

MAGAZINE NR
08

“Als je de wereld van het theater binnenstapt, ontstaat er iets bijzonders.”

De dubbelspion

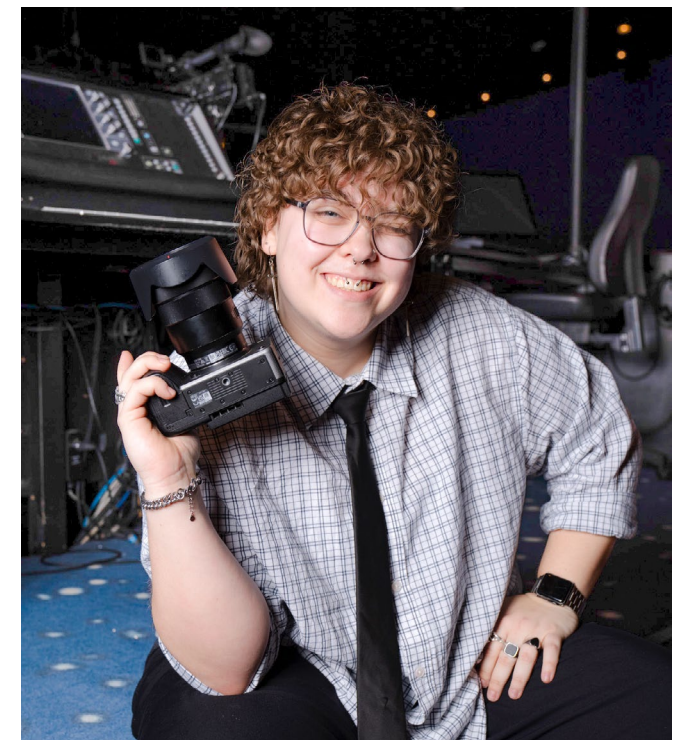
Theater vormt mensen vanaf een jonge leeftijd en draagt bij aan hun ontwikkeling, niet alleen in wat ze doen, maar ook in wie ze zijn. Voor mij is het altijd de plek geweest waar ik echt mezelf kon zijn. Als je de wereld van het theater binnenstapt, ontstaat er iets bijzonders. Castgenoten worden vrienden en voor even zelfs familie. In korte tijd werk je intensief samen om iets gaafs op het toneel te zetten. Het is een periode waarin je de buitenwereld even mag vergeten en volledig opgaat in het creëren van een prachtig project.

Mijn reis bij Hofplein is nog vrij kort, maar in die korte tijd voel ik me al echt onderdeel van de familie. Misschien komt dat omdat ik Jeugdtheater Hofplein op een iets andere manier heb leren kennen. Ik ben namelijk een beetje een dubbelspion. Ik begon hier als stagiaire in de marketing en groeide al snel door naar een vaste rol als zzp'er in de foto- en videografie. Je hebt misschien weleens een trailer of foto van mij voorbij zien komen. Meestal bevind ik me achter de schermen, op zoek naar de juiste hoek, het perfecte moment en ben ik het verhaal van anderen aan het vertalen in beeld.

Maar stiekem wilde ik ook weten hoe het voelt aan de andere kant. Hoe het is om zelf op de vloer te staan. Dus stak ik mijn tenen in het spel en speelde ik in *Koning van Katoren* de burgemeester van Smook. Even geen camera in mijn hand (oké, heel soms toch wel), maar echt onderdeel

van het verhaal. Ik ben altijd iemand geweest die van alles wil proberen en veel leuk vindt. Juist bij Jeugdtheater Hofplein voel ik de ruimte om dat te doen. Om te ontdekken, te groeien en vooral om te mogen zijn wie je bent. In dit magazine lees je meer verhalen van mensen die bij Hofplein iets ontdekken, hun plek vonden of iets bijdragen. Veel plezier met lezen!

Teddy Bravenboer
Oud-Hofpleiner

Ontdek Hofplein:

p.4 HOFPLEINERS VERTELLEN

p.28 WERKEN BIJ JEUGDTHEATER HOFPLEIN

p.14 TEUN EN WILLEM

1	De dubbelspion	28	Collega's in de kunsten
4	Hofpleiners vertellen	32	Slim Organiseren
16	Column Ben Vree	35	Lef en empathie
18	Alphatron Foundation	36	Club Hofplein
20	Anna Visser	44	De volgende editie van het Jongeren Theater Festival
23	Lin An Phoa		
24	Hans Groenendijk		
27	Roshanak Morrowatian		

HOFPLEINERS VERTELLEN

**Jehneo, Yazan, Shanti, Dean,
Pepijn, Lian, Javey, Ceyda, Rifka,
Teun en Willem**

4

Jehneo

Jehneo Roseval (9) wil later burgemeester van Rotterdam worden. En artiest!

Mijn tante Winnie Roseval speelde vroeger bij Hofplein. Toen ik twee jaar oud was nam ze me mee naar het LenteFEESTival, dat was superleuk. Ik herinner me allerlei feestelijke activiteiten en aan het einde maakten we een sambabal. Met dansles begon ik al toen ik drie was, en op mijn vijfde begon ik bij Hofplein”

Toen ik wat meer uitdaging wilde, ben ik auditie gaan doen voor een XS voorstelling: *Wat je zingt ben je zelf*. Ik ben heel erg geïnteresseerd in geschiedenis en afkomst. Daar ging het stuk over, dus dat paste best goed bij mij. Het seizoen daarna deed ik auditie voor een grote voorstelling.

Peter Pan leek me leuk, want het is een voorstelling met veel fantasie. Het was ook nog eens de verjaardagsvoorstelling van Hofplein, en ik werd uitgekozen!

In *Peter Pan* speelde ik Mini Bulk, een pittige piraat. Ik speelde dat ik boos was en balde mijn vuisten. En ook terwijl ik danste moest ik in mijn rol blijven. Het was best veel en lang repeteren, elke zaterdag en zondag. Maar dat was juist heel leuk, want zo leerden we elkaar

heel goed kennen. Ik zou weer auditie willen doen voor een grote voorstelling, je bent dan een soort familie en dat wil ik wel weer meemaken.

Als ik groot ben wil ik doordeweeks burgemeester van Rotterdam zijn en in het weekend artiest. Op de muur in de foyer van het Hofpleintheater staat: “De wereld zou er mooier uitzien als er meer burgemeesters zijn die kunnen toneelspelen, fabrieksdirecteuren die kunnen zingen en agenten die kunnen dansen.” Die burgemeester wil ik worden. Ik vind dat er in Rotterdam nog best veel veranderd kan worden. Het zou mooi zijn als mensen beter samen zouden leven en er geen ruzies meer zouden zijn. Ik wil Rotterdam gewoon mooier maken.

Yazan

Yazan Alhamoud (18) wilt later pianist, entertainer en vlogger worden.

Yazan Soms vind ik scènes heel grappig en soms moet je heel dramatisch spelen. Als het grappig is, moet ik lachen. Er was een scène over een dierentuin, met zebra's. Maar ik wil geen dierengeluiden nadoen, want dat is kinderachtig. Ik speel graag een grappige scène over een entertainer, die dan heel hard slaat.

Om goed te spelen moet je een sterke houding aannemen, goed concentreren en goed luisteren. Stoppen met lachen vind ik soms wel moeilijk. En soms moet ik wat rustiger doen.

Merel is mijn juf. Ze is leuk en sociaal maar soms ook streng. Maar ik snap ook wel dat ze soms streng moet zijn. Merel is de liefste.

Ik werk ook in de horeca en ik heb pianoles. Bij pianoles heb ik noten leren lezen. Later wil ik pianist worden, entertainer en vlogger. Samen met mijn nichtje heb ik vlogs gemaakt. Ik ben fan van Dylan Haegens en die doe ik wel eens na.

Mohammad (vader) Nu Yazan zijn diploma heeft gehaald op het speciaal onderwijs, zijn er eigenlijk geen mogelijkheden om verder te leren. Dat vinden we erg vervelend. Zijn pianoleraar heeft gezegd dat hij muzikaal is, maar voor hem is er geen opleiding om dat te ontwikkelen. Daarom is het heel fijn dat hij zijn creativiteit kwijt kan bij Jeugdtheater Hofplein.

Shanti

Shanti Reigina (11) uit Vlaardingen danst en speelt toneel. Ieder jaar loopt ze mee met de Zomercarnaval Straatparade in Rotterdam.

Ik kijk altijd uit naar zondag, want dan mag ik met mijn vrienden van Jeugdtheater Hofplein de hele dag doen wat ik leuk vind. Op school heb ik ook veel vrienden, maar daar moeten we vaak stilzitten en rekenen of taal leren. Ik heb altijd heel veel energie gehad en dat uit ik graag op het toneel.

Ik dans elke dag en volgend jaar ga ik naar de Dansmavo in Vlaardingen. Bij Hofplein vind ik het leuk om ook andere dingen te doen, zoals zingen en acteren.

Sinds mijn vierde sta ik al op het podium. Eerst deed ik ballet, daarna zat ik een tijdje bij Telekids en nu dans ik bij een dansgroep en speel ik bij Hofplein. Ik heb tot nu toe in twee voorstellingen meegespeeld: *Peter Pan* en *Schoolreisje*.

Peter Pan vond ik het leukst, omdat daar meer energie en fantasie in zat. Ik mocht twee rollen spelen. Ik was zeemeermin en piraat.

In de zomer doe ik ook ieder jaar mee aan de parade van het Zomercarnaval. Dat is samen met mijn verjaardag mijn lievelingsdag. We dansen dan zes uur door de stad en aan het einde van de dag heb ik allemaal blaren, maar dat vind ik helemaal niet erg. Mijn moeder vindt het altijd heel lang duren; voor mij vliegt de tijd voorbij. Ik doe al mee sinds ik zeven jaar oud ben en in 2023 was ik de Little Queen van het carnaval. Dat kan maar één keer in de drie jaar. Dit jaar kan ik niet meedoen, want mijn vader trouwt op die dag. Hopelijk mag ik volgend jaar weer de Little Queen zijn.

Dean

Dean van Gemert (10) verzint zijn eigen manier om aan de dansles mee te doen.

Dean Ik doe nu drie jaar mee bij Hofplein, op de locatie in Nesselande. We hebben les van Kirsten, Saar en Shelby. Omdat ik de ziekte van Duchenne heb, zit ik in een rolstoel. Maar ik verzin gewoon mijn eigen manier om aan de dansles mee te doen.

Bianca (moeder) Hij kan bijvoorbeeld niet zo goed in zijn handen klappen, in plaats daarvan slaat hij dan op zijn werkblad.

Dean Met mijn oude rolstoel kon ik ook een wheelie maken, maar daar is deze helaas te zwaar voor.

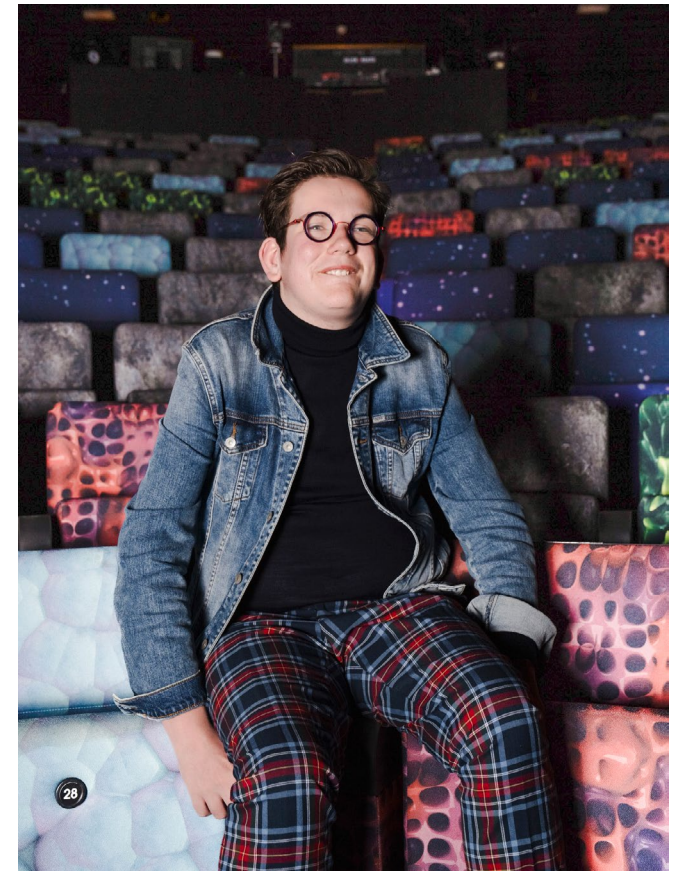
Bianca In zijn vorige eindvoorstelling was een rol speciaal voor hem geschreven, zodat hij over het podium kon racen om zogenaamd te crashen in de coulissen.

Dean Dan werd er een wiel over het podium gerold en ging iedereen heel hard klappen.

Bianca Het is best lastig om een leuke hobby te vinden als je in een rolstoel zit en een spierziekte hebt. Daarom laat ik graag zien dat kinderen met een lichamelijke beperking hier ook een plek hebben. Er zitten een paar jongens in zijn groep die hem helpen met van alles, even met de lift mee om het knopje in te drukken of iets uit z'n tas pakken. Dat sociale aspect is ook zo belangrijk. Hij heeft echt vrienden gemaakt. En als iedereen applaudisseert voor je kind ben je gewoon heel erg trots.

Pepijn

Pepijn Stratman (17) is muzikaal en wilt dolgraag naar de grote zaal om te zingen.

Pepijn Bij Hofplein krijg ik les van juf Silvia. Dan gaan we zingen en dansen en spelen. Ik heb in *Peter Pan* gespeeld. Ik was kapitein maar ik mocht ook piraat zijn. We zongen het lied Ogen dicht droom maar verder.

Claudia (moeder) En nu is hij aan het repeteren voor het Theaterfestival van de Onbeperkte Fantasie.

Pepijn We doen een bus na, dan doen we net alsof de bus wiebelt en alsof we sturen. En juf Silvia rijdt ook mee met de bus.

Claudia Altijd als Pepijn binnenkomt zingt Silvia het lied The hills are alive uit *The Sound of Music* voor hem.

Pepijn En voordat de voorstelling begint zeg je toi toi toi tegen elkaar.

Claudia Hij speelt nu een jaar of vijf mee bij Hofplein. Hij is heel muzikaal en houdt van zingen. Het liefst willen we dat Pepijn overal op de meest normale manier aan mee doet. Maar we realiseren ons ook dat dat niet altijd gaat. Hier heeft hij echt z'n draai gevonden in de groep voor kinderen en jongeren met een verstandelijke beperking. Helemaal met de juf die hij nu heeft, dat is echt een goede match.

Pepijn Als ik toneelspeel krijg ik kriebels in mijn buik, zo leuk vind ik het. Maar soms is het ook moeilijk hoor. Ik wil graag heel lang bij Hofplein blijven spelen. Mijn opa brengt en haalt mij altijd. En nu wil ik graag naar de grote zaal om te zingen!

Claudia Pepijn voelt zich hier vertrouwd en veilig, want niks is hier gek!

Lian

In 2026 doet **Lian Doerbali** (10) vol enthousiasme mee met zijn eerste productie van Jeugdtheater Hofplein. Hij droomt ervan om later acteur te worden.

Mijn moeder zat vroeger ook bij Jeugdtheater Hofplein en vertelde daar altijd mooie verhalen over. Dat leek mij ook wel wat. Op mijn vijfde begon ik bij de kleutergroep en dat heb ik twee jaar gedaan. Daarna heb ik andere hobby's geprobeerd, zoals atletiek, gitaarles en voetbal, maar ik miste een plek waar ik zowel mijn energie als fantasie kwijt kon, dus ben ik uiteindelijk weer naar Hofplein gegaan.

Gisteren speelde ik met mijn groep onze eindvoorstelling: *Alles is een reden voor een feestje*. Ik was een haas en had een breakdance-solo van acht seconden. Ik tel altijd de dagen af naar een optreden, maar vlak voordat ik op moet, word ik toch altijd weer gespannen. Dan word ik heel stil en merk ik soms niet eens dat iemand iets tegen me zegt. Op het

podium voel ik kriebels door mijn hele lijf, maar ik heb het wel heel erg naar mijn zin. En als het voorbij is, ben ik natuurlijk supertrots op mezelf.

Een tijdje geleden heb ik voor het eerst auditie gedaan voor een productie. Nu speel ik mee in de voorstelling *Het kleine heelal*. Het gaat over Raaf die haar vader kwijt is. Meer ga ik er niet over zeggen. Als mensen meer willen weten, dan moeten ze maar komen kijken.

Elke vrijdag en zondag repeteren we met iedereen die meedoet aan de productie. We weten nu nog niet wie welke rol heeft. Ik vind dansen en zingen leuk, maar acteren vind ik het allerleukst. Later wil ik dan ook acteur worden en dan niet alleen in het theater, maar ook in mooie films.

Javey

Javey Tilak (14) speelt een hoofdrol in *Koning van Katoren*.

Door mijn middelbare school ben ik bij Jeugdtheater Hofplein terecht gekomen. Ik zit op de Palmentuin, daar werken theaterdocenten van Hofplein. In 2023 deed ik voor het eerst mee met Een Ander Festival, dat is een theaterfestival voor middelbare scholen. We maakten een voorstelling over telefoon-verslaving en we wonnen! Omdat ik EAF zo leuk vond, ben ik auditie gaan doen voor *Koning van Katoren*.

Ik had niet verwacht dat ik de hoofdrol zou krijgen, maar ik geniet er iedere repetitie weer van. Het is ook wel zwaar, want ik moet erg veel tekst leren. Dat doe ik door de tekst van de andere persoon op te nemen, zodat ik daar tegen kan praten. Of ik doe het samen met mijn zus. Die vindt het niet altijd leuk, maar ze helpt me wel!

Ik speel de rol van Stach. Hij vindt dat het land achteruitgaat en daarom wil hij koning worden. Daarvoor moet hij opdrachten doen in verschillende steden. De ministers die aan de macht zijn werken hem tegen, want zij willen Katoren in hun handen houden. Maar aan het einde word ik gekroond!

Ik speel nu in drie voorstellingen tegelijk, want naast *Koning van Katoren* doe ik ook weer mee aan EAF én de eindpresentatie op school. Gelukkig vind ik theater echt heel leuk.

Het publiek vermaken, dat vind ik het leukste aan acteren. Als mensen met een lach naar huis gaan. Daarom speel ik ook het liefst humoristische rollen.

Ceyda

Ceyda Kocak (12) vindt het zo leuk bij Hofplein, dat ze twee keer per week meedoet.

Zingen, acteren en muziek maken vind ik al zo lang als ik weet fantastisch. Het is echt mijn passie. Het gaat bij Hofplein niet om succes of winnen, maar om het fijne gevoel dat je krijgt bij het spelen. Mijn juffen hier bij Hofplein zijn zo goed. Ze zijn streng, maar niet té streng, precies goed. Ik ontmoet ook steeds weer nieuwe mensen en heb veel vrienden en vriendinnen gemaakt. We hebben ook nooit ruzie ofzo.

Deze week hebben we geoefend aan de eindvoorstellingen. De eerste gaat over een magisch bos, waarbij alles in mijn fantasie gebeurt. We komen in avonturen terecht en dan verdwijnt alles. Dat past wel bij mij, want ik dagdroom ook de hele tijd. De andere voorstelling gaat over wonen in een

stad waarin allerlei absurde strenge regels gelden. Dan komt er een kleurrijk en expressief meisje dat de stad weer leuk wil maken. Uiteindelijk lukt dat en wordt het de meest gelukkig stad die er is.

Op het podium voel ik me sterk. Alles voelt dan heel groot en heel klein tegelijk. Dan focus ik me graag op een persoon in het publiek, daar maak ik een connectie mee. Ik heb ook al in een serie mee mogen spelen. Dat vond ik nog wel iets spannender dan op het toneel, want misschien gaan nog veel meer mensen dat zien.

Rifka

Vroeg of laat komt **Rifka Sobel (16)** altijd weer terug bij Jeugdtheater Hofplein. Zo ging ze mee op theaterkamp, deed ze meerdere keren mee aan het MeeMaakpodium en had ze atelierlessen.

Creativiteit is altijd belangrijk voor mij geweest. Ik hou superveel van tekenen en daar heb ik ook best wat cursussen in gedaan. Toen ik elf was, begon ik met improvisatielessen bij Jeugdtheater Hofplein. Er zijn daarna periodes geweest dat ik alleen maar tekende, maar uiteindelijk kom ik toch steeds weer terug bij toneel, omdat ik de mensen en het samen spelen mis. Tekenend is soms best eenzaam, zo in je eentje.

Bij Hofplein heb ik inmiddels al van alles gedaan. Naast de improvisatielessen heb ik een paar keer meegedaan aan het MeeMaakPodium, waarbij we in acht weken met een groep een voorstelling maken. Iedereen mag zijn input geven. Geen één idee is fout. Er wordt altijd wel iets mee gedaan. Ik ben ook op theaterkamp geweest. En ik heb atelierlessen gevolgd, waar we acht weken naailes kregen en een eigen kledingstuk maakten. Toen heb ik een paarse cape gemaakt.

Bij de activiteiten van Hofplein maak ik sneller vrienden dan op andere plekken. De mensen zijn hier energiek en willen

ook echt fysiek afspreken. Bij mij op school word je soms best veroordeeld als je creatief bent, alsof dat raar is. Daar ben ik dan ook best wel stil. Als ik bij Jeugdtheater Hofplein ben, kan ik voor mijn gevoel de rem loslaten en mezelf zijn.

Ik maak hier ook makkelijker contact met kinderen van een andere leeftijd, omdat je een gemeenschappelijke interesse hebt. Buiten is dat toch anders; dan kom ik niet zo snel met 12-jarigen in contact, maar alleen met mensen van mijn eigen leeftijd.

Soms heb ik een slecht humeur. Als ik dan naar Hofplein ga, word ik altijd weer blij en eindigt mijn dag toch weer goed. Ik zal mij altijd creatief blijven uiten. Ik zit nu in de vierde klas van het vwo en ik hoop daarna naar de Willem de Kooning Academie te gaan.

Teun en Willem

Teun van Nuenen (9) en Willem Hertzberger (10) zijn beste vrienden en speelden samen in *Peter Pan*.

“Het leuke van toneelspelen is dat je alles heel erg kan overdrijven”

Teun Toen we twee jaar oud waren, kwam Willem bij mij in de straat wonen en zijn we vrienden geworden.

Willem Onze moeders kenden elkaar daarvoor al en waren vriendinnen. We gaan ook naar dezelfde basisschool hier om de hoek. Teun ging als eerste naar Jeugdtheater Hofplein. Ik ben afgelopen jaar pas begonnen.

Teun Volgens mij was ik zes jaar oud toen ik begon bij Hofplein. Nu doe ik mee aan grote voorstellingen voor het publiek. In *Peter Pan* speelde ik Lucas. Hij is een beetje dom en dan moet ik dus ook dom spelen. Dat is

best lastig. Binnenkort starten er weer repetities, want dan spelen we een backstagevoorstelling in het Nieuwe Luxor.

Willem Ik volg de theaterlessen. Elke dinsdag ga ik daar naartoe. Er zitten drie andere jongens en voor de rest alleen maar meisjes. Op zich wel handig, want je bent meteen bevriend met alle jongens. In *Peter Pan* mocht ik een kleine rol spelen als extra piraat. Met alle andere piraten zat ik op het balkon van het theater en zongen we mee met de liedjes. Aan het einde van de voorstelling mochten we ook het podium op.

Teun In de voorstelling zijn we eigenlijk vijanden, maar we hebben

geen tekst met elkaar. Ik moet wel echt mijn lach inhouden als ik Willem als piraat zie.

Willem Als piraat moet ik de hele tijd heel kwaadaardig kijken. Soms vind ik het wel lastig om in mijn rol te blijven. Vooral als ik opeens mijn moeder in het publiek zie zitten en ze ook naar mij kijkt. Dan zwaai ik stiekem eventjes en daarna schiet ik zo snel mogelijk weer in mijn rol.

Teun Op het podium staan voor een grote zaal geeft echt een kick, al kan de première ook wel spannend zijn. Het begint daarna wel steeds meer te wennen en als het goed gegaan is, ben je altijd trots.

Willem De vorige keer was Teuns schoen uitgevallen tijdens een voorstelling.

Teun Ik hoorde toen ook mensen in het publiek een beetje lachen. Ik heb het geprobeerd op te lossen door de schoen snel en niet te opzichtig in de

coulissen te gooien. Vervolgens heb ik met één schoen aan verder gespeeld. Dat kan natuurlijk gewoon gebeuren.

Teun Binnenkort beginnen de audities voor de voorstelling over *Pietje Bell*. Ik hoop dat ik de rol van Sproet krijg. Hij is de beste vriend van Pietje Bell. Zijn vader is een crimineel die hij soms helpt, terwijl Pietje Bell dieven juist probeert te pakken. Dat personage lijkt mij daarom interessanter dan Pietje, want hij is eigenlijk gewoon een kwajongen. Ik weet ook niet waarom ik dat woord gebruik, want zo oud ben ik helemaal niet.

Willem Het leuke van toneelspelen is dat je alles heel erg kan overdrijven en je leert te doen alsof. Alles kan eigenlijk binnen het theater. Nu ben ik net weer begonnen met een nieuwe reeks theaterlessen. Misschien dat ik in de toekomst ook mee zal doen met de audities, maar dat weet ik nog niet zeker.

WAAROM GA JE NIET NAAR DE TONEEL- SCHOOL?

Column
Ben Vree

16

Nadat ik een paar keer was blijven zitten op de middelbare school en ik op een avond met mijn ouders zat te praten over hoe nu verder stelde mijn vader de vraag: “Waarom ga je niet naar de toneelschool?”

Op dat moment was dat voor mij een grote verrassing, enerzijds omdat mijn ouders voor hun doen met wel een heel creatief idee kwamen. Anderzijds omdat ik een beroep als toneelspeler op dat moment totaal niet als serieus zag. Dat laatste was eigenlijk best wel opmerkelijk aangezien ik in die tijd een bijbaantje had bij Theater Diligentia in Den Haag als kaartjesknipper aan de deur van de zaal. Daar traden toen spelers op zoals Neerlands Hoop in Bange Dagen, Herman van Veen, Fons Jansen en Jasperina de Jong. Ik wist dus heel goed dat er succes te behalen viel met toneel en cabaret, echter ik had dit nooit voor mijzelf als een reële optie gezien. De discussie van die avond heeft mij aan het denken gezet, maar de rationaliteit heeft het toen van de emotie gewonnen. Na uiteindelijk de school toch te hebben afgemaakt ben ik het bedrijfsleven in gegaan, zonder enige spijt.

Gedurende de afgelopen ruim vijftig jaar dat ik in het bedrijfsleven actief was, heb ik altijd met veel plezier gewerkt maar ook gemerkt dat het toneelspelen nooit ver weg is. Was er in mijn jeugd al een Jeugdtheater Hofplein geweest, dan had ik al veel eerder kunnen leren wat ik in de loop der jaren in de praktijk leerde. Zonder je persoonlijkheid op te geven of zonder je karakter te verloochenen slim inspelen op verschillende situaties, omstandigheden en culturen. Met een beetje creativiteit leer je de zaken jouw kant op te laten draaien.

Het fraaie is nu dat ik zie dat het omgekeerde ook van toepassing is. De jongeren die bij Hofplein actief zijn, leren daar om met elkaar te presteren. Ze moeten hun huiswerk doen, op tijd aanwezig zijn en leren zichzelf te presenteren. Bij de uitvoering staan ze dan fier en trots op het toneel

“Toneel en bedrijfsleven liggen dus niet ver van elkaar af, maar in elkaars verlengde.”

de waardering en applaus in ontvangst te nemen. Daarmee leren ze naast de vakkennis van school een aantal additionele elementen die voor het bedrijfsleven zo waardevol zijn.

Toneel en bedrijfsleven liggen dus niet ver van elkaar af, maar in elkaars verlengde. De vraag waarom ik niet naar de toneelschool wilde gaan was dus veel relevanter dan ik toendertijd kon vermoeden.

ALPHATRON FOUNDATION

Anna Sophie en Gini Kuik
Samenwerkingspartners

**“Samen een merkbaar
verschil maken”**

18

Iets terug doen voor de wereld en een positieve impact maken, dat is waar **Anna Sophie Slingerland** en **Gini Kuik** van de Alpatron Foundation voor staan. Met de steun van deze stichting zet Hofplein nieuwe stappen in Rotterdam-Oost.

**“Daarom willen we graag iets
terug doen voor de stad waar
we onderdeel van zijn.”**

**De Alpatron Foundation is een jonge
stichting, hoe is die tot stand gekomen?**

Anna Sophie Mijn vader, Dick Slingerland, is 45 jaar geleden het bedrijf Alpatron gestart. Het groeide uit tot een groot bedrijf dat in verschillende sectoren actief is; medisch, de beveiliging en scheepvaart. Vijf jaar geleden overleed mijn vader plotseling, toen hebben mijn man Floris en ik het bedrijf voortgezet. Vanuit het bedrijf werd al langere tijd aan sponsoring gedaan en een jaar geleden besloten we om dat filantropische gedeelte professioneler aan te pakken. Bijvoorbeeld door met een aantal doelen verbindingen voor de lange termijn aan te gaan. Daarom hebben we de stichting opgericht.

Gini Kuik We zijn een half jaar echt actief nu. Met de Foundation kunnen we meer naar buiten uitdragen dat we dit doen. Het is een zelfstandig orgaan naast het bedrijf, met een eigen bestuur en een eigen website. Ieder kwartaal beoordelen we de aanvragen die binnenkomen. Maar Jeugdtheater Hofplein is al veel langer een partner.

**Waarom vinden jullie het belangrijk
om goede doelen te steunen?**

Anna Sophie We denken dat er dingen te bewerkstelligen zijn, die giften nodig hebben om van de grond te komen. Niet alles is aan de markt over te laten. Alpatron is ontstaan in Rotterdam en daar zitten we nog steeds. Daarom willen we graag iets terug doen voor de stad waar we onderdeel van zijn.

**Jeugdtheater Hofplein heeft al sinds
2014 een partnerschap met Alpatron,
hoe kwam dat zo?**

Anna Sophie Als kind ging ik met mijn familie naar de voorstelling *Kruimeltje* en werd verliefd op het toneel. Toen ben ik zelf gaan spelen en dat heb ik zo'n acht jaar gedaan. Mijn vader vond cultuur heel belangrijk en wilde Hofplein daarom graag helpen. Het mooie van Hofplein is dat er veel verschillende Rotterdammers met elkaar in aanraking komen. Zo heb ik dat zelf ook ervaren toen ik er speelde. Het is een plek waar mensen zichzelf kunnen zijn, wat hun achtergrond ook is. En ik denk dat op het toneel staan als kind ook heel waardevol kan zijn later in je leven. Het draagt bij aan eigenwaarde, zelfverzekerdheid. Als je jezelf goed kunt presenteren, helpt dat je in je professionele leven.

**De Foundation steunt het project
Eigenwijs in Oost, kan je daar
over vertellen?**

Anna Sophie Hofplein is al langer bezig met projecten op Zuid om meer kinderen en jongeren te laten deelnemen aan theater en dat is nu uitgebreid naar het Oosten van de stad. Er is soms best een drempel om een wijk uit te komen en naar het theater te gaan. Of dat nou is omdat het onbekend is, of omdat het OV te duur is. In Oost wordt er zowel gekeken naar het bezoeken van theatervoorstellingen, als meedoen aan theaterlessen in de eigen wijk.

Gini Kuik Als stichting is het mooi om een concreet project als dit te steunen, waarin we een duidelijk merkbaar verschil kunnen maken.

Hofpleiners komen overal terecht, dat bewijst het verhaal van Hofpleiner van het eerste uur **Anna Visser** maar weer eens. Ze had een afwisselende carrière in de Rotterdamse media- en cultuursector. Maar nadat haar geliefde plotseling overleed, gooide ze het roer om en verhuisde naar Spanje, waar ze een herberg aan de pelgrimsroute Camino de Santiago heeft.

Anna Visser

Oud-Hofpleiner

Waarom zette je de stap om naar Spanje te gaan?

Mijn liefde voor Spanje is ontstaan toen ik als kind een half jaar in het land woonde met mijn ouders. Het idee om nog eens in Spanje te wonen, zat al langer in mijn hoofd. Alleen was het er nooit van gekomen. Nadat Chris overleed, dacht ik dat het leven nooit meer leuk zou worden. Toen ben ik in Spanje gaan wandelen. Hele dagen lopen in de natuur in mijn eentje. Dat was een gouden zet, want dat heeft me ongelooflijk geholpen. Het gaf me weer perspectief. Toen ik terugkwam in Rotterdam merkte ik dat ik heel graag weer terug wilde naar Spanje. De eerste keer dat ik deze herberg zag, werd ik verliefd op het dorp, de zee, de bergen, het bos. Heel snel heb ik de knoop doorgehakt, ik voelde dat ik het moest doen. En het is het beste dat ik ooit heb gedaan. In de winter zijn er geen pelgrims en dan schrijf ik. Vorig jaar is mijn boek 'Mijn herberg aan de camino' uitgekomen. En nu ben ik met een kookboek bezig.

Voordat je herbergier werd, heb je veel verschillende dingen gedaan, kan je daarover vertellen?

Ongeveer iedere zeven jaar denk ik: tijd voor iets anders. Ik heb de toneelschool gedaan en ging aan het werk als presentator en programmamaker voor televisie. Daarna werd ik directeur van de omroep LLINK. In die tijd had ik ook drie jonge kinderen, en wilde ik een andere balans. Toen ben ik een winkel begonnen, een duurzaam warenhuis op Katendrecht. Daar waren we eigenlijk een beetje te vroeg mee op die plek. Dus na drie jaar

niks verdiend te hebben was het klaar. Tegelijkertijd begon ik met het presenteren van live culturele talkshows en zo ben ik in het presenteren en programma's maken gerold. Vooral bij Arminius en Lantaren Venster.

In je jeugd speelde je bij Hofplein, welke indruk heeft dat achtergelaten?

Het was een belangrijk deel van mijn jonge leven. Ik speelde er van mijn dertiende tot ik naar de toneelschool ging. Het was mijn tweede thuis. In de pubertijd moet je zoveel uitzoeken met jezelf, en juist toen gaf het me veel zelfvertrouwen. In de laatste voorstelling die ik speelde, leek het er in eerste instantie op dat ik de hoofdrol zou krijgen, maar dat gebeurde toch niet. Dat is toen op een heel goede manier aangepakt, zodat ik echt leerde om die teleurstelling te incasseren. Hoe ze het precies deden weet ik niet, maar uiteindelijk vond ik de andere rol die ik kreeg zelfs leuker. Het leven gaat niet altijd zoals je het van tevoren bedenkt, maar dan moet je niet de handdoek in de ring gooien.

Lin An Phoa (30) is schrijver, taalwetenschapper en spoken word-artiest. In 2026 publiceert ze haar eerste dichtbundel.

Lin An Phoa

Oud-Hofpleiner

Vrij voelen

In groep zeven mocht ik een keer mee met een vriendinnetje naar Jeugdtheater Hofplein. Dat beviel zo goed dat ik eigenlijk niet meer ben weggegaan. Zelf kom ik uit een sportgezin en ik heb nog wel een tijdje ernaast getennist, maar op een gegeven moment ging het niet meer, omdat ik zoveel tijd doorbracht bij Hofplein. Een jaar deed ik mee aan twee producties tegelijkertijd. Dan repeteerde ik het hele weekend en maakte ik in de pauze mijn huiswerk. Als ik er zo op terugkijk, was dat eigenlijk gekkenwerk, maar ik had het gewoon altijd zo naar mijn zin bij Hofplein. Mijn middelbare school deed ik op het Erasmus Gymnasium en daar ervoer ik best veel werkdruk. De school is vlakbij De Theaterschool en tijdens mijn tussenuren ging ik vaak even daarheen. Als er een dansstudio beschikbaar was, ging ik een uurtje improviseren en voelde ik me even echt vrij.

Serius worden genomen

Wat ik heel bijzonder vond bij Jeugdtheater Hofplein, is dat we altijd werden gezien voor wie we waren. Ook al waren we nog superjong, we werden serieus genomen. Dat geeft zelfvertrouwen. Ik werk nu ook in een talentontwikkelingsprogramma met jonge dichters. Zij zijn wel iets ouder dan de doelgroep van Hofplein, maar ik probeer hen ook altijd serieus te nemen. Ik gun het iedereen om dingen uit te proberen op een podium.

Hofplein inspireerde mij om me aan te melden voor de dansvooropleiding van Codarts, maar dat beviel uiteindelijk toch niet zo goed. Ik werd er onzeker van, verloor daardoor mijn plezier in dansen en besloot er zelfs mee te stoppen. Toen regisseur Carla van Driel dit hoorde, was ze het

daar niet mee eens. De week erna zou ze beginnen met de repetities van een nieuwe dansvoorstelling. “Zorg maar dat je kan”, zei ze. Ik ben nog altijd blij dat ze me die push gaf.

Het is niet te onderschatten hoe belangrijk mensen zijn die in je geloven. Marijke Lips en Carla van Driel hebben voor mij als mens en maker heel veel betekend. Ik denk nog vaak met warmte aan hen terug.

Maken vanuit je lichaam

We werden al vroeg uitgedaagd om zelf dingen te creëren voor in de voorstellingen. Dan werden we de stad ingestuurd om ons te laten inspireren door beeldende kunst. Ik keek uren naar een beeld van een ring die net niet sloot aan de Westersingel en schreef daar brieven aan, die ik voordroeg in een voorstelling. Voor mij als spoken word-artiest is mijn achtergrond bij Hofplein heel verrijkend. Niet alleen omdat ik van jongs af aan heb geleerd om me comfortabel te voelen op een podium, ik heb ook leren denken vanuit spel, zang en dans. De meeste dichters schrijven vanuit hun hoofd, maar ik maak vanuit mijn hele lichaam. Dat is een hele fysieke benadering van poëzie. Vanuit mijn lijf kan ik iets begrijpen en daar probeer ik een taal van te maken.

Dit jaar ga ik een dichtbundel publiceren en dat is de eerste keer dat ik voor papier schrijf, in plaats van dat ik live voordraag. Dat is een heel nieuw proces voor mij, waarbij ik een ander gesprek met het publiek aanga. Ik heb geen controle meer over hoe iets op iemand overkomt. Dat vind ik heel spannend.

Hans Groenendijk begon zijn loopbaan als journalist, en startte daarna een videoproductiebedrijf. Tien jaar lang organiseerde hij het 48 Hour Film Project in Rotterdam. Maar uiteindelijk wilde hij weer de journalistiek in. Sinds vier jaar werkt hij bij RTV Rijnmond, waar hij eindredacteur van de nieuwsredactie is.

Hans Groenendijk

Oud-Hofpleiner

Wat vind je zo mooi aan journalistiek?

Ik sta daar best idealistisch in. Als publieke omroep hebben wij een belangrijke taak om de mensen die in de regio Rijnmond wonen betrouwbaar nieuws te brengen. Zeker in een tijd waarin je steeds meer fake news ziet. Soms gaat het over onderwerpen als een auto die tegen een muur aan is gereden, maar we doen ook verslag van de lokale verkiezingen. In mijn functie als eindredacteur geef ik leiding aan de redactie. Samen met het team bepalen we welke onderwerpen we in behandeling nemen en wie wat doet. En ik bewaak de kwaliteit. Een superdynamische baan, waarbij ik iedere ochtend denk: wat gaat deze dag weer brengen?

In de loop der tijd heeft Jeugdtheater Hofplein je pad meerdere keren gekruist, wat was de eerste keer?

Als puber van dertien heb ik een jaar meegedaan aan de lessen op de leslocatie in Barendrecht. Dat staat me nog heel helder bij, terwijl ik verder niet zulke sterke herinneringen heb aan die tijd. Het heeft dus wel impact gehad. Aan het einde hadden we een uitvoering waarbij we het nummer Winter van Tori Amos zongen. Eigenlijk was ik te jong om te begrijpen waar dat nummer over ging, maar we stonden er volledig bevlogen bij. Nog steeds zet ik dat nummer weleens op, om die herinnering op te halen. De lessen van Hofplein hebben me durf gegeven om een podium op te stappen en dat heb ik echt de rest van mijn carrière meegenomen. Als was het maar een jaar, Hofplein heeft een basis gelegd.

Wanneer kwam je Hofplein weer tegen?

Toen ik mijn productiebedrijf had organiseerde ik het 48 Hour Film Project. Dat is een filmwedstrijd waarbij teams van makers binnen 48 uur een film maken. In Rotterdam doen er mensen aan mee die absoluut beginnende filmmakers zijn, maar ook professionals. Ondanks die verschillen maakt iedereen kans op prijzen, omdat ook creativiteit en originaliteit bepalend zijn. Daar deden steeds veel huidige en oud-Hofpleiners aan mee, vooral als acteur. Toen zijn we ook echt gaan samenwerken, bijvoorbeeld door iets te organiseren in de zaal van het theater en door een groep van Hofpleiners samen te laten deelnemen. Toen ik weer wat later bij Rijnmond ging werken, kwam Hofplein weer op mijn pad. Rondom het 40-jarig jubileum in 2025 hebben wij een aantal publicaties gemaakt, bijvoorbeeld over de ontstaansgeschiedenis en het jubileumfeest.

Wat is, vanuit jouw perspectief als journalist, de waarde van Hofplein voor Rotterdam?

Ontzettend veel mensen in de stad zijn in contact geweest met Hofplein, of ze nu naar een voorstelling zijn geweest of zelf meegespeeld hebben. Het spreekt voor veel mensen tot de verbeelding en heeft een sterke sociaalmaatschappelijke functie. Dat gaat om het opleiden van mensen, maar ook het verspreiden van cultuur en het gedachtegoed dat daarbij hoort. Het is een belangrijk instituut om te koesteren. En Rijnmond vindt het ook belangrijk om aandacht te geven aan cultuur in de stad!

Bij toeval kreeg **Roshanak Morrowatian** (36) de kans om theaterlessen te volgen bij Jeugdtheater Hofplein. Ze werd op slag verliefd op het theater en besloot danseres te worden. Haar carrière bracht haar in België, Duitsland, Frankrijk en Zwitserland, maar sinds kort werkt ze weer vanuit Rotterdam.

Roshanak Morrowatian

Oud-Hofpleiner

Hoe ben je bij Jeugdtheater Hofplein terechtgekomen?

Ik ben geboren in Iran en Nederlands is mijn tweede taal die ik op zesjarige leeftijd heb geleerd. In een nieuw land wilde ik geen fouten maken. Daardoor had ik soms moeite met mezelf uiten in het Nederlands en daarom was ik erg verlegen. Mijn moeder heeft mij toen ingeschreven voor een voorleeswedstrijd, zodat ik een beetje uit mijn schulp zou kruipen. Ik las voor uit het boek 'Een pelikaan op straat'. Het hoofdstuk ging over een meisje dat poept. Vraag me alsjeblieft niet waarom, maar ik won deze wedstrijd en de prijs was onder andere theaterlessen bij Hofplein.

Wat was je eerste indruk?

Ik werd op slag verliefd op bewegen en het feit dat ik mezelf kon uitdrukken in andere vormen dan taal. Het mooie bij Hofplein is dat je met zang, dans en acteren in aanraking komt. Je kunt daardoor echt je eigen expressievorm vinden. Voor mij was het heel snel duidelijk dat dit dansen is. Na drie jaar theaterlessen te volgen, kreeg ik een rol in de productie *Macbeth*, waar ik enorm onder de indruk van was. Het werd allemaal zo professioneel georganiseerd.

Wanneer besloot je om zelf voor een danscarrière te gaan?

Tijdens producties speelden we ook samen met volwassen acteurs. Zij openden echt mijn ogen. Dit is dus hun vak, dacht ik, dan kan ik er dus ook

mijn vak van maken. Bovendien zag onze regisseur Carla van Driel iets in mij. Dat gaf mij de moed om serieus werk te maken van een danscarrière. Na *Macbeth* deed ik nog een kleine productie, maar daarna ben ik naar de SKVR gegaan om drie keer per week dansles te volgen en me voor te bereiden op de auditie voor een dansacademie.

Hoe reageerde je omgeving op jouw toewijding?

Mijn familie heeft mij altijd gesteund, maar ze waren wel bezorgd. Op mijn vijftiende wist ik al zeker dat ik voor een danscarrière wilde gaan. Dat betekende dat ik na mijn middelbare school naar Duitsland zou verhuizen voor mijn opleiding. Mijn ouders zijn artistiek, maar ze vroegen zich wel af of je genoeg geld kon verdienen met theater. Thuis hadden we het financieel niet breed. Jeugdtheater Hofplein heeft mijn deelname dan ook altijd heel laagdrempelig gehouden. Daar zijn regelingen voor en ben ik hen heel dankbaar voor. Op mijn zeventiende verhuisde ik toch naar Duitsland voor mijn bachelor moderne dans. Daar heb ik negen jaar gewoond. Mijn carrière heeft me op veel mooie plekken van de wereld gebracht. Sinds kort ben ik weer terug in Rotterdam en wil ik eigenlijk snel weer eens gaan kijken naar een productie van Jeugdtheater Hofplein. Dat is toch de plek waar het voor mij allemaal begonnen is.

WERKEN BIJ JEUGDTHEATER HOFPLEIN

Collega's in de kunsten
**Karlijn Hu Chuan Roest,
Roosje Slooter,
Angela van Malssen**

28

Karlijn Hu Chuan Roest (27) is sinds juni 2025 operationeel medewerker publieksservice.

Karlijn Hu Chuan Roest

“Al mijn collega's houden van kunst en theater. Dat is enorm verbindend”

Van jongs af aan dans ik op hoog niveau. Bij ArtEZ heb ik onder andere de vooropleiding gevolgd en daarna volgde ik Moderne Theaterdans aan de Hogeschool voor de Kunsten in Amsterdam. Tijdens

Collega's in de kunsten

de coronapandemie ben ik afgestudeerd. Destijds lag de danswereld even stil en daardoor werd een aantal van mijn projecten geannuleerd.

De tijd die ik over had, wilde ik graag spenderen in een creatieve omgeving. Daarom heb ik in 2022 een open sollicitatie gestuurd naar de Publieksservice, Horeca en Verhuurafdeling van Jeugdtheater Hofplein. Ik begon in de horeca, maar al vrij snel werd ik vaste kracht bij publieksservice op De Theaterschool. Daarnaast was er nog voldoende ruimte voor mijn dansprojecten. Hofplein gaf mij de flexibiliteit om af en toe periodes niet te werken, zodat ik mij volledig op repetities kon storten en kon focussen op voorstellingen. Veel collega's zijn actief bezig met kunst, waardoor we veel begrip hebben voor elkaar.

Inmiddels heb ik een vast contract met meer verantwoordelijkheden. Ik dans nog altijd op vaste dagen binnen mijn Danscollectief KaRo. Dit heb ik samen met Rowy Tebeest opgericht, waarmee we interactieve kinderdansvoorstellingen spelen op Rotterdamse en Haagse basisscholen.

Samen met mijn collega's van publieksservice staan we dagelijks klaar voor bezoekers van De Theaterschool. Deze is van maandag tot en met zondag geopend. Er gebeuren hier veel verschillende dingen. Er is een middelbare school, een mbo, en in de avonden en weekenden is het dé plek voor repetities en theaterlessen van Jeugdtheater Hofplein. Zelf werk ik altijd op zondagen en dat vind ik ook de leukste dag, omdat je dan alle Hofpleiners voorbij ziet komen. Om hen bezig te zien en altijd met blijde blikjes naar buiten te zien lopen, is heel erg leuk!

29

Roosje Slooter (40) is twee jaar medewerker educatie en jeugdtheater.

Roosje Slooter

“Jeugdtheater Hofplein is veel meer dan de grote en bekende voorstellingen”

We hebben een grote pool van dans-, theater- en zangdocenten, die zowel lange als korte lessenreeksen verzorgen in het primair, voortgezet en speciaal onderwijs. Kinderen komen zo op jonge leeftijd al in aanraking met theater op school. Dat vind ik belangrijk, omdat dit bijdraagt aan hun ontwikkeling. Dat is ook een reden waarom ik het fijn vind om hier te werken. Bij Hofplein ben ik begonnen in de invalpool van docenten voor zanglessen. Sinds twee jaar ben ik onder andere verantwoordelijk voor de planning van lessen in het onderwijs.

Scholen komen regelmatig in het mooie Hofplein-theater kijken naar producties. Ze bereiden zich voor met behulp van een lesbrief die we laten ontwikkelen door experts. Leerlingen in de zaal vragen de spelers in een nagesprek bijvoorbeeld of ze ook echt verkering hebben. Heel grappig!

Zelf ben ik ook oud-Hofpleiner! Op jonge leeftijd droomde ik ervan om op het podium te staan en een Spice Girl te zijn. Nu zit ik in een Spice Girls Tribute-band en spelen we door heel het land. Vorig jaar stonden we nog in het Gelredome en met de Toppers in de Johan Cruijff ArenA. Ook hebben we met onze theatervoorstelling getoerd langs theaters in Nederland en België. Mijn dochtertje van drieënhalf gaat nu ook naar Peutertheater bij Hofplein. Ik geniet er enorm van om die lessen samen met haar te doen.

Angela van Malssen (59) is anderhalf jaar medewerker financiële administratie.

Angela van Malssen

“Financiële afdelingen zijn vaak stoffige plekken, maar dat is bij Jeugdtheater Hofplein gelukkig niet het geval”

Het is hier al leuk om het monumentale gebouw in te lopen of de aparte facturen te zien. De ene keer betaal je iemand uit voor een papegaaikostuum en 25 snorren en de andere keer voor droomfeestjes. Ik zie die attributen dan van achter mijn bureau helemaal voor me. Wat ze bij Hofplein allemaal maken, is echt ongelooflijk. Het inspireert mij. Dat heb ik bij andere bedrijven nog niet meegemaakt.

Naast parttime kantoorwerk heb ik opleidingen gevolgd in dansimprovisatie, poppenspel en creatieve handvaardigheid. Daar ben ik naast mijn werk in financiële administratie nog altijd veel mee bezig. Zo heb ik een eigen marionetten-theater, Picolijn genaamd. Het is heel klein, ongeveer 70 bij 70 centimeter. Bovendien geef ik dansimprovisatiewerkshops voor volwassenen.

Van een kunstopleiding naar een bureau is nogal een stap. In het verleden heb ik bij zorginstellingen gewerkt. Daar hangt een heel andere sfeer dan bij een culturele organisatie. Eindeloze vergaderingen of mailtjes van collega's die gewoon naast je zitten,

hoef je hier niet te verwachten. Er is echt menselijk contact. Het is de norm om op elkaar af te stappen en elkaar aan te spreken. Dat zorgt voor een hele prettige werksfeer in ons team. Als de mensen dan ook nog eens net als ik interesse hebben in theater en dans, is dat geweldig.

Het lerarentekort is nog altijd een groot probleem in Rotterdam. Met het project **Slim Organiseren** biedt Jeugdtheater Hofplein, in samenwerking met SKVR en Rotterdam Vakmanstad, een jaar lang structureel kunst- en cultuuronderwijs aan basisscholen. Zo krijgen leerlingen nieuwe uitdagingen, terwijl leerkrachten worden ontlast.

Samen bijspringen in het basisonderwijs

Slim Organiseren

Tijdens de coronapandemie is SKVR in samenwerking met Kenniscentrum Cultuur- onderwijs Rotterdam het project Slim Organiseren begonnen, vertelt Sylvia Wiegers, specialist cultuureducatie van SKVR en initiatiefnemer van het project. “Onze kunstvakdocenten komen al heel lang over de vloer op basisscholen in Rotterdam; dan hoor en zie je waar scholen mee worstelen. Door het nijpende lerarentekort komen scholen in de knel. Wij hebben het idee gepitcht dat kunstvakdocenten gedurende een heel schooljaar minimaal één uur per week een klas overnemen om de werkdruk van basisschool docenten te verlichten. Later zijn Vakmanstad en Hofplein aangesloten bij het project.”

Kristel Fidder, programmamaker educatie, ontwikkeling en innovatie van Jeugdtheater Hofplein, vertelt dat het dieptepunt van het lerarentekort nog niet bereikt is. “De prognose is dat het in 2028 nog erger wordt, terwijl kinderen nu al soms naar huis worden gestuurd, omdat er niemand is om voor de klas te staan. Dat is natuurlijk het laatste wat een school wil.”

Maatwerk voor elke school

Scholen met interesse in Slim Organiseren kunnen bij zowel Hofplein als bij SKVR of Vakmanstad aankloppen, vertelt Lolita Freire Gomez, onderwijs-coördinator van SKVR. “Als ze dat bij ons doen, ga ik met hen het gesprek aan om te kijken waar de behoefte ligt. Ik heb dan altijd in mijn achterhoofd wat Hofplein of Vakmanstad aanbieden.”

Kristel beaamt dit. “Op een school in Rotterdam Zuid geven we bijvoorbeeld alle drie op dezelfde dag onderwijs, waardoor een leerkracht een hele dag ontlast wordt. Van tevoren spreken we met de school af welke thema’s er in die periode in de klas aan bod komen, want in onze lessen is er altijd een link met het reguliere programma.”

Volgens Marjolein Vink, programmamaker van Rotterdam Vakmanstad, onderscheidt Slim Organiseren zich door maatwerk te leveren. “Onlangs heeft een school mij benaderd voor lessen voor kinderen die extra uitdaging nodig hebben. Een bijzondere vraag die we niet eerder kregen, maar die we wel kunnen invullen. We kijken altijd per school wat zij nodig hebben en hoe wij daarbij kunnen helpen.”

Enthousiaste leerlingen

Niet alleen docenten, maar ook leerlingen zijn enorm enthousiast, zegt Lolita. “Ik heb gezien hoe onze kunstdocenten worden ontvangen op schoolpleinen. Kinderen rennen enthousiast naar hen toe en roepen: ‘Juf!’ of ‘Meester!’.” Dat is ook logisch, want de kinderen zien hen iedere week op een vast moment en bouwen zo echt een band met hen op.”

“Bovendien zijn onze lessen goed voor het zelfvertrouwen”, voegt Lolita toe. “We vragen als samenleving behoorlijk wat van kinderen door ze in de schoolbanken te zetten. Niet iedereen is even goed in stilzitten. Zeker jonge jongens hebben daar vaak moeite mee. Als ze dan opeens mogen acteren of muziek maken, dan kan dat als een bevrijding voelen.”

Marjolein knikt bevestigend. “Bij een techniekles maken we stroomkringen. Toen een jongetje een keer als eerste klaar was, zat hij met tranen in zijn ogen. ‘Ze zeggen altijd dat ik dom ben. Nu heb ik iets goed gedaan en ben ik zelfs als eerste klaar’, zei hij. Dat was heel bijzonder.”

Volgens Marjolein begrijpen sommige kinderen de lesstof nu eenmaal beter als ze het op een praktische manier toepassen. “Bij technieklessen komt uiteindelijk ook veel rekenvaardigheid te pas.” Lolita: “Ik zie hoe scholieren hun taalvaardigheid ontwikkelen door onze lessen creatief schrijven.”

Bijscholen aan de pabo

De kunstvakdocenten die op basisscholen worden ingezet, krijgen van de Gemeente Rotterdam de mogelijkheid om zich bij te scholen op de Thomas More Hogeschool, zegt Kristel. “Dit is een LevelUp opleiding, waar de kunstdocenten zich kunnen verdiepen in het onderwijs en als leraar didactische stappen kunnen maken.”

Slim Organiseren is op deze manier een breed gedragen project binnen Rotterdam, vertelt Sylvia. “Ik vind het mooi om te zien dat er gedurende het hele project nergens een gevoel van concurrentie is tussen de partijen. We hebben allemaal hetzelfde doel: een zo goed mogelijke match te vinden tussen scholen en vakdocenten, zodat we leraren en leerlingen in de stad kunnen helpen.”

LEF EN EMPATHIE

Caroline Pietermaat

Algemeen directeur-bestuurder Jeugdtheater Hofplein

Rotterdam verandert. De stad schuift, schuurt, bouwt, botst en bruist. In die beweging groeien onze kinderen en jongeren op. In een samenleving waarin steeds harder wordt geroepen, maar steeds minder écht wordt geluisterd. Waarin verschillen ervoor zorgen dat mensen soms tegenover elkaar komen te staan.

Bij Jeugdtheater Hofplein geloven we dat kunst geen luxe is en dat verbeelding ons leert om naast elkaar te durven staan. Theater is voor ons een echte levensbehoefte. Een plek waar je mag oefenen met wie je bent. Waar emotie taal krijgt. Waar twijfel niet zwak is, maar moedig. Waar je jezelf kunt verliezen in een verhaal — en je jezelf juist daardoor terugvindt.

Dat zie je komend seizoen terug in de voorstellingen op ons programma. In *Rebel* bijvoorbeeld: een rauwe, fysieke jongerenvoorstelling over de puberteit in al haar chaos, ongemak en intensiteit. Over jonge mensen die zoeken naar vrijheid, identiteit en grip op zichzelf in een wereld

die voortdurend iets van hen verlangt. En in *Meisje boos*, waarin we een oud verhaal opnieuw bevragen en jonge bezoekers meenemen langs vrouwen die tegen de stroom in durfden te gaan. Van Rosa Parks tot Aletta Jacobs. De voorstelling laat zien dat verzet niet altijd groot hoeft te zijn. Soms begint het simpelweg met zeggen: tot hier en niet verder.

Ook zijn we nog nadrukkelijker in de wijken van de stad aanwezig. Met trots openen we dit seizoen twee nieuwe leslocaties in Rotterdam-Oost, zodat nog meer kinderen dichtbij huis kunnen ervaren wat theater kan betekenen voor hun ontwikkeling en voor de samenleving.

Ik geloof dat de stad sterker en mooier wordt als kinderen en jongeren zich gezien en gehoord voelen. Door elkaar. Door volwassenen. Door kunst. Dat vraagt empathie. Maar ook lef. Gelukkig heeft Jeugdtheater Hofplein daar nooit een gebrek aan gehad. Wees van harte welkom om te komen kijken en meedoen!

CLUB HOFPLEIN

**Rotterdamse ondernemers
bouwen mee aan groots dromen**

36

De bedrijven en organisaties die lid zijn van **Club Hofplein**, steunen Jeugdtheater Hofplein om nog meer kansen en mogelijkheden te creëren voor alle kinderen en jongeren in Rotterdam. Een aantal leden vertelt wat hen drijft om zich aan de club te verbinden.

**“Hofplein heeft
echt impact in de levens
van mensen”**

Ben Vree

Gepensioneerd maar nog steeds betrokken bij zijn werkveld in de haven en de scheepvaart

In 2025 vertelde Caroline Pietermaat mij: we hebben een 40-jarig jubileum en we zouden graag een cadeau willen krijgen van het bedrijfsleven om dat te vieren. Toen zei ik: een cadeau is maar eenmalig. Maar ik wil je graag helpen om bedrijven voor de langere termijn te betrekken. Toen heb ik mijn adresboek gepakt en heb mensen aangeschreven om te vragen of ze lid wilden worden van Club Hofplein. Mijn doel was om 40 bedrijven aan de club te binden, passend bij het 40-jarig bestaan. Het zijn er 36 geworden, maar dit jaar komen er vast nog wel wat bij. Bij Hofplein leren kinderen en jongeren veel waardevolle dingen die ze niet altijd op school meekrijgen. En dat zijn ook vaardigheden waar we in het bedrijfsleven wat aan hebben. In die zin is het voor bedrijven echt een waardevolle investering om Hofplein te steunen.

Jan Schipper Management Peterson

Tijdens het verjaardagsdiner van Hofplein werd er aan de aanwezigen gevraagd: hoe ben je betrokken geraakt? En de een na de ander antwoordde: Ben heeft mij erbij gehaald! Lid zijn van Club Hofplein voelt als een warm bad, we worden heel persoonlijk en integer benaderd. Het gaat niet over show, maar over echte verbinding en een verschil maken. Dat weten ze goed over het voetlicht te brengen. Caroline gaf rondom het jubileum een presentatie over de geschiedenis van Hofplein, hoogte- en dieptepunten. Daarin werd zo duidelijk dat er altijd al mensen zijn geweest die hebben geholpen en gesteund om te zorgen dat Hofplein verder kon gaan, ook als dat heel moeilijk was. Ik ben daar heel bescheiden in, wij zijn maar één lid van de club. Maar Hofplein heeft echt impact in de levens van mensen. Als wij een beetje kunnen helpen, is dat al mooi.

Elzelien van Doorn – Kooren en Claire Kool – van Doorn Verbonden aan familiebedrijf Kotug en de Kooren Foundation

Elzelien Ook wij kregen de brief van Ben! Omdat wij zelf in Breda wonen, wisten wij eigenlijk nog niet zo veel over Jeugdtheater Hofplein. Maar als Ben iets aanraadt, moet het wel goed zijn. En nadat we onszelf erin verdiept hadden, vonden we dat Hofplein goed past bij onze foundation. De stichting is opgericht naar de wens van mijn vader, met de gedachte om iets terug te geven aan de maatschappij. Het is een kleinschalige stichting en onze doelen zijn vaak in Rotterdam en op kinderen gericht. Voorheen keken we vooral naar sport als een manier om kinderen te steunen in ontwikkeling en verbinding. Maar eigenlijk werkt theater op dezelfde manier: je moet samen als een team optrekken en presteren. Dat vond ik wel een eyeopener.

Ellen Meijer CEO van ProDelta

Een aantal jaar geleden steunde ons bedrijf Hofplein al eens met de nieuwe stoelen voor de grote zaal. Vorig jaar kreeg ik een brief van Ben, met de oproep '40 voor 40'. Wat mooi is aan Club Hofplein, is dat er verschillende vormen van ambassadeurschap zijn. Het kan wat groter of wat kleiner – bijvoorbeeld als je nog meer goede doelen in de stad steunt. Ik heb het voorgelegd binnen het bedrijf en eigenlijk vond iedereen het een goed idee. Dus zo zijn we van start gegaan. In 2025 waren we te gast bij het verjaardagsdiner op het podium, daar kwam ik veel bekenden tegen, mooi om te zien dat er een groot netwerk om Hofplein heen staat. Als lid van de club krijg je ook uitnodigingen voor premières – al moet ik toegeven dat ik nog niet vaak geweest ben. Maar ik spar ook met Caroline om te kijken of ik mijn netwerk weer in kan zetten om meer mensen te betrekken.

Claire We willen duurzaam vormgeven aan maatschappelijke ondersteuning. Wat Jeugdtheater Hofplein doet, draagt bij aan gelijke kansen en geeft kinderen een bredere blik op de wereld.

**“Wat Jeugdtheater
Hofplein doet,
draagt bij aan
gelijke kansen”**

Frank Erkelens
CEO van LBC Tankterminals

Wij zijn een bedrijf dat probeert een positieve impact te hebben op de omgevingen waar we opereren: wereldwijd, met Rotterdam als hoofdkantoor. Dat doen we niet alleen in onze bedrijfsactiviteiten, maar ook samen met de gemeenschappen om ons heen. We doen bijvoorbeeld ook veel voor het Sophia Kinderziekenhuis. Toen mijn kinderen klein waren speelden hun vriendjes en vriendinnetjes bij Hofplein en hoorde ik altijd positieve verhalen. Wat me zo aanspreekt is de inclusiviteit; hier krijgen kinderen kansen, door heel de stad en door alle bevolkingsgroepen heen. Meespelen bij Hofplein draagt bij aan hun sociale ontwikkeling, leren samenwerken en zelfvertrouwen opbouwen. Dat is een goede basis voor de toekomst. Als leden van Club Hofplein zijn we allemaal heel positief en fungeren als ambassadeurs. Dat wordt zeker gevoed door het enthousiasme en de toewijding van het team dat hier rondloopt. Gelukkig zijn er steeds meer bedrijven die bewust een positieve impact willen maken. En dan is dit een heel mooie kans om bij te dragen aan de ontwikkeling van kinderen.

“Gelukkig zijn er steeds meer bedrijven die bewust een positieve impact willen maken”

Wil je ook aansluiten bij **Club Hofplein** of wil je op een andere manier bijdragen? Scan dan de **QR-code!**

Steun Hofplein

Samen zorgen we ervoor dat nóg meer kinderen en jongeren kunnen meedoen, juist wanneer dat niet vanzelfsprekend is. Warme kerst, een bijdrage in lesgeld, projecten in meer wijken in de stad, nieuwe stoelen en zenders in het Hofpleintheater, of de nieuwste educatievoorstelling: het zijn allemaal voorbeelden van activiteiten en faciliteiten die mogelijk worden gemaakt door jaarlijkse donaties.

Jeugdtheater Hofplein Fonds
Donaties aan Hofplein komen in dit fonds terecht, net als bijvoorbeeld giften en opbrengsten uit de Vriendenclub, stoeladoptie, Hofplein in reprise en Club Hofplein. Alle donaties worden direct gebruikt om verder te werken aan ons doel: ieder kind en elke jongere in Rotterdam de magie van theater laten ontdekken, de kans geven om zelf mee te doen én de kwaliteit van alle activiteiten en faciliteiten torenhoog houden.

Vriend van Hofplein
Word Vriend van Hofplein en stroop samen met andere Vrienden de mouwen op voor jonge theatertalenten. Vanaf € 50 per jaar ben je al Vriend van Hofplein, meer mag altijd. Je vindt geen verschil in tegenprestaties, het verschil maken de Vrienden met hun gezamenlijke inzet voor talentontwikkeling! Natuurlijk word je als Vriend uitgenodigd voor premières van voorstellingen en de jaarlijkse Vriendenbijeenkomst.

Wil je meer weten over het steunen van Jeugdtheater Hofplein of overweeg je om na te laten aan Hofplein, dan bespreken we graag samen de mogelijkheden. Je kan hiervoor contact opnemen met **Audrey Janssen** via a.janssen@jeugdtheaterhofplein.nl of via 010 – 2435055.

Jeugdtheater Hofplein heeft de culturele **ANBI status** en dat levert belastingvoordeel op voor donateurs.

Scan de **QR code** voor meer informatie over doneren en zo samen talentontwikkeling mogelijk maken.

Colofon

Contact:
010 243 50 55
www.jeugdtheaterhofplein.nl

Hofpleintheater
Benthemplein 13
3032 CC Rotterdam

De Theaterschool
Pieter de Hoochweg 222
3024 CC Rotterdam

Fotografie:
Kelly do Monte
Joep van Aert (foto: Caroline)
Kim Roufs (foto: pagina 42/43)

Tekst:
Fay van der Wall
Bas Keemink

Ontwerp:
studio de Ronners
www.deronners.nl

Cover
Michently Siliee,
Meisje boos,
Campagnebeeld

Druk:
Drukkerij Printvisie
www.printvisie.nl

Papier:
Nautilus®SuperWhite,
100% Gerecycled FSC

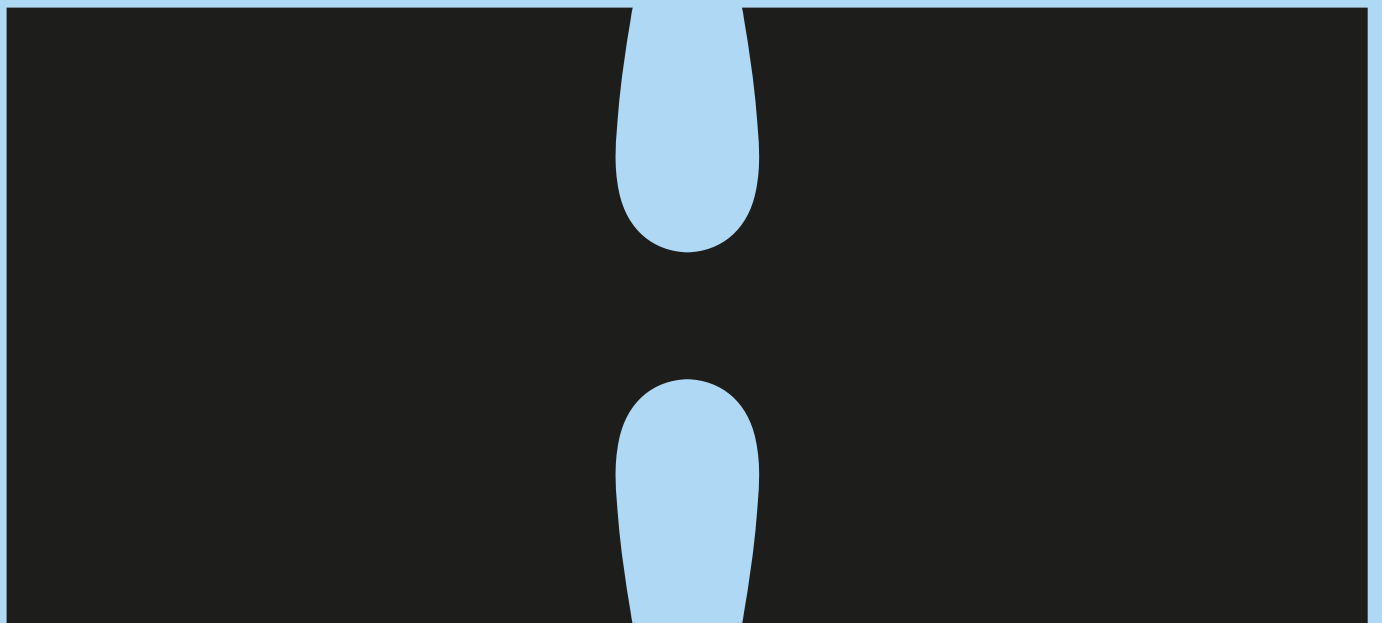
CO₂-neutraal gedrukt in Rotterdam

Deze brochure is met zorg en aandacht duurzaam gedrukt bij Printvisie in Rotterdam. De CO₂-uitstoot van de productie is gemeten met ClimateCalc en bedraagt 411 kg CO₂.

Door te kiezen voor 100% recycled FSC-papier en een efficiënte, duurzame productie is de impact eerst zoveel mogelijk beperkt. De resterende CO₂-uitstoot is vervolgens 100% gecompenseerd via ons aandeel in het ONCRA-gecertificeerde Bamboe Village-bos.

Zo is deze brochure lokaal gedrukt, klimaatbewust geproduceerd en volledig CO₂-neutraal.

**IN HET
HOFPLEINMAGAZINE
LEES JE ALLEMAAL
MOOIE VERHALEN VAN
HOFPLEINERS EN
FANS DIE DE MAGIE
VAN THEATER
HEBBEN ONTDEKT.**

Jeugdtheater Hofplein